

Første har han selv forlangt sin Afked, og dernæst har han gjort det paa en Tid, da han ikke havde tjent fuldt ud i de 20 Aar, der give Berettigelse til Pension. Med Hensyn til det Første maa jeg fremhæve, at Grunden til, at han søgte sin Afked, var, at han sad med en syg Kone og 5 Børn, og disse Familieforhold vare altsaa saadanne, at han efter sin Stilling som Haandværker i Flaaden ikke, trods alle Bestræbelser og endstjøndt han har de bedste Anbefalinger for Frib og Orden, kunde ernære sin Familie paa en anstændig Maade. Det var derfor ganske naturligt, at han, da der aabnede sig Udsigt for ham til paa en mere fyldestgjørende Maade at erhverve det daglige Brød for sig og sin Familie, greb til med begge Hænder. Det blev imidlertid en Skuffelse for ham, saa at han nu er slettere stillet end nogeninde. Han har dernæst ganske vist ikke tjent 20 Aar, men han har tjent i 19 Aar 11 Maaneder og 8 Dage, og han mangler saaledes kun 3 Uger i 20 Aar. Jeg tror nu ikke godt, at man kan negte Berettigelsen af den Betragtning, at Pensionsberettigelsen er Udbyttet af opsparet Arbejde; det er Renten af en Kapital, som fremkommer ved, at man indeholder en vis Del af Arbejdslønnen, og derfor forekommer det mig haardt, om man paa Grund af dette mindre vel overveiede Skridt af ham, at han har søgt sin Afked, vilde slaa Haanden af ham. Jeg vil henvise til den Humanitet, der i det Hele gjør sig gjældende her i Thinget, naar der ellers har været Tale om Pension for høiere stillede Statstjenere, og jeg skal derfor anbefale mit Andringsforslag til det ærede Thing, idet jeg skal tilføje den Bemærkning, at der jo kun er Tale om en yderst ringe Sum, og at Tilfælde som dette neppe ville komme frem tiere. Det er jo saa, og vistnok fuldkommen rigtigt, at Thinget i Almindelighed ved sin Afstemning om Andragender følger Udvalgets Indstilling, og, da Udvalget ikke har troet at turde anbefale dette omhandlede Andragende, vil der jo ikke være megen Udsigt til at faae Andringsforslaget vedtaget, med mindre de Dplysninger, jeg har givet, skulde have bevæget Udvalget til at modificere sin Anskuelse. Jeg vilde i saa Tilfælde være den ærede Ordfører meget taknemlig, om han vilde fremkomme med et Par velvillige Yttringer og derved mulig hjælpe mit Forslag igjennem.

Krusø: Der er nu anbefalet saa mange forskellige Andragender fra flere Sider, og navnlig har det ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgkreds (Ansfjær), efter først at have fravaadet mit Forslag, selv anbefalet en hel Del andre. Jeg veed ikke, om de Grunde, han anførte for disse, ere vigtigere end de, jeg anførte for mit. Det ærede Medlem siger, at den vedkommende Mand kunde have sikret sig. Nei, det kunde han ikke saa nemt, thi der er ingen Assurance, i hvilken han kunde have sikret sig. Men set nu, at hele

Byen, hele Sognet var bleven smittet af denne Sygdom! hvad saa? Vilde man saa ikke have sagt, at der forelaa et Tilfælde af samme Natur som denne, hvor en Vandflod har gjort Skade? Er det ikke begge lige exceptionelle Tilfælde? Den eneste Grund, hvorfor han nu ikke skal hjælpes, er den, at han ikke i Følge Loven kan sige: Staten skal komme mig til Hjælp. Manden har nu ved sin Fjælsighed i alle Retninger virket hen til, at der ikke er sket større Ulykke. Mange kunne med Lethed hjælpe En, medens det kan være tungt for En at skulle hjælpe sig selv, uagtet han har hjulpet Mange; nu har dog denne enkelte Mand's Virksomhed bevirket, at Ulykken ikke blev større, og derfor bør Staten, de Mange, hjælpe ham igjen. Man siger nok, at det kan lede til andre Konsekvenser, men frygter man det, saa burde man i alle Tilfælde rent ud sige Nei og slet ikke tage noget Billighedshensyn ved noget Andragende. Jeg hylder ikke dette Princip.

J. A. Hansen: Det er jo sjældent, at Medlemmer tage Ordet angaaende Andragender, som have været overveiede i Finantsudvalget, og enten have vundet Anbefaling til Thinget, eller ere blevne lagte til Side. Naar jeg gjør en Indtægelse her, er det blot for to Andragenders Vedkommende, og jeg skulde ikke have taget Ordet for dem, dersom det ikke havde viist sig, at ikke hele Udvalget har været enigt i disse to Spørgsmaal, men at der er et Mindretal. Det er de to Andragender, der foreligge under Nr. 17 og 19 i Betænkningen, og som allerede ere omtalte af enkelte andre Talere. Svad Andragendet under Nr. 17 angaar, hvorom der er stillet Forslag under Nr. 7 af 5 ærede Medlemmer, da skal jeg indskrænke mig til at henvise til, hvad det ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgkreds (Ansfjær) har udtalt, og som jeg tror at vide ogsaa forholder sig fuldstændig rigtigt, og jeg skal derfor ikke sige videre herom, men slutte mig til det ærede Medlem og anbefale dette Andragende til Thingets Vedtagelse. — Svad angaar Andragendet under Nr. 19, da skulde jeg tillade mig ogsaa paa det Bedste at anbefale Thinget Vedtagelsen af dette Forslag. Der er i Betænkningen af Udvalget kortelig anført de Momenter, som efter min Mening tale meget stærkt for, at man henviser dette Andragende til Kultusministeren. Denne Mand har i en lang Række af Aar virkelig udøvet en god Virksomhed i sin Retning med stor Dygtighed, og tillige, som her er oplyst, med megen Opmærksomhed, idet han aldrig har spurgt, naar Nogen søgte hans Undervisning, om han kunde betale eller ikke, men stadig har undervist dem, der henvendte sig til ham, og bragt dem frem i den Retning, hvori han virkede, uden mindste Betaling, og han har endogsaa med Hensyn til Militæretaten virket meget til, at Underofficerer og Andre have gjort store Fremskridt i